

Bruksela, 1 października 2019 r.
(OR. en)

12418/19

EF 279
ECOFIN 820
CRIMORG 128
DROIPEN 142

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Dokument roboczy Komisji dotyczący kluczowych elementów doprecyzowanej metodologii identyfikowania państw trzecich wysokiego ryzyka na mocy dyrektywy (UE) 2015/849

Delegacje otrzymują w załączeniu wyżej wymieniony dokument roboczy z myślą o posiedzeniu Rady (ECOFIN) zaplanowanym na dzień 10 października 2019 r.

Dokument roboczy

dotyczący kluczowych elementów doprecyzowanej metodologii identyfikowania państw trzecich wysokiego ryzyka na mocy dyrektywy (UE) 2015/849

Na mocy dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy Komisja jest prawnie zobowiązana identyfikować państwa trzecie wysokiego ryzyka, mające strategiczne braki w swoich systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, po to by zapewnić stosowanie przez podmioty zobowiązane środków należytej staranności w transakcjach lub stosunkach gospodarczych z tymi państwami trzecimi. W 5. dyrektywie w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, przyjętej przez Parlament Europejski i Radę w lipcu 2018 r., wzmocniono kryteria identyfikacji państw trzecich wysokiego ryzyka w taki sposób, że wykraczają one poza kryteria określone przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF), w szczególności w odniesieniu do informacji o beneficjentach rzeczywistych.

W następstwie wniesienia przez Radę w dniu 7 marca 2019 r. sprzeciwu wobec przyjętego przez Komisję w dniu 13 lutego 2019 r. rozporządzenia delegowanego wskazującego państwa trzecie wysokiego ryzyka oraz po wydaniu przez Parlament Europejski w dniu 14 marca 2019 r. rezolucji¹, Komisja prowadziła prace w kontekście wyżej wymienionych ram prawnych, aby odpowiedzieć na zastrzeżenia wyrażone przez Radę dotyczące przejrzystości przedmiotowego procesu oraz potrzeby zapewnienia zachęt państwom trzecim i poszanowania ich prawa do bycia wysłuchanym. Komisja współpracuje też z Parlamentem Europejskim, który podkreślił znaczenie niezależności procesu sporządzania unijnego wykazu.

Kluczowe elementy doprecyzowanej metodologii identyfikowania państw trzecich wysokiego ryzyka dotyczą: (i) współzależności procesów sporządzania wykazu przez UE i przez FATF; (ii) intensywniejszych kontaktów z państwami trzecimi; oraz (iii) wzmocnienia konsultacji z ekspertami z państw członkowskich.

¹<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P8-TA-2019-0216&format=XML&language=PL>

(i) Jeśli chodzi o **współzależność procesów sporządzania wykazu przez UE i przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF)**, państwa trzecie umieszczone w wykazie FATF będą zasadniczo umieszczane także w wykazie UE. W przypadku usuwania państw z wykazu przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy Komisja oceni, czy plany działania FATF dotyczące danego usunięcia z wykazu są wystarczająco kompleksowe także do celów usunięcia z wykazu UE. Tylko w przypadkach, gdy zaistnieje taka potrzeba, szczególne wymogi unijne stanowiłyby „uzupełnienie” istniejącego planu działania FATF – poprzez odesłanie do dodatkowych warunków szczególnych UE, na przykład poziomu zagrożenia, jakie państwo trzecie dokładnie stanowi dla UE, lub do wymogów dotyczących przejrzystości własności rzeczywistej. W przypadku państw trzecich stwarzających ewentualne ryzyko, lecz nieobjętych (jeszcze) procedurą FATF, Komisja / państwa członkowskie powinny to zasygnalizować w ramach FATF przed rozważeniem niezależnego umieszczenia ich w wykazie UE.

(ii) Jeśli chodzi o **kontakty z państwami trzecimi**, należy przyjąć podejście etapowe obejmujące: 1) konsultowanie się z nimi w sprawie wstępnych ustaleń, 2) sporządzenie specyficznych dla poszczególnych państw „poziomów odniesienia UE”, by zaradzić dotyczącym ich zastrzeżeniom (wskazanym na etapie wstępnym) powiązanych z kryteriami określonymi w dyrektywie w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, 3) dążenie do zobowiązania państw trzecich do wdrożenia konkretnych środków naprawczych przed rozważeniem umieszczenia tych państw w wykazie. Państwom trzecim zostanie przyznany termin dwunastu miesięcy na zajęcie się zastrzeżeniami. Umieszczenie w wykazie nastąpiłoby tylko w sytuacji, gdy dane państwo nie zastosowałoby się do poziomów odniesienia / nie zrealizowałoby zobowiązań w pełnym zakresie, i dopiero wówczas zastrzeżenia zostałyby określone jako strategiczne braki w rozumieniu dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy. W przypadku gdy jurysdykcje nie są skłonne do współpracy (tj. odmawiają wyrażenia zobowiązania) lub gdy nie zastosują się w uzgodnionym terminie do poziomów odniesienia, Komisja przystąpi do umieszczenia w wykazie. Ponadto w przypadku zaistnienia nadrzędnego poziomu ryzyka, które należy ograniczyć, Komisja zastrzegłaby sobie możliwość natychmiastowego przystąpienia do oficjalnej identyfikacji strategicznych braków na podstawie dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, a tym samym do umieszczenia w wykazie.

(iii) **Konsultacje z ekspertami z państw członkowskich będą prowadzone na każdym etapie procesu** oceny systemów państw trzecich, definiowania środków ograniczania ryzyka, wdrażania przez państwa trzecie unijnych poziomów odniesienia oraz przygotowywania rozporządzenia delegowanego. W konsultacje będą zaangażowane konkretne właściwe organy państw członkowskich (organy ścigania, służby wywiadu, jednostki analityki finansowej).